

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΕΣΛΗΣ 12/12/1912 - 26/08/1995

Δεν είναι απλή υπόθεση να περιγραφούν με απλά λόγια το ποιος και το τι ήταν ο Δάσκαλος, ο Δρ. Στυλιανός Αττεσλής. Δεν είναι εξίσου απλή υπόθεση να περιγραφούν συνολικά οι διδασκαλίες των Ερευνητών της Αλήθειας οι οποίες εκφράστηκαν αρχικά από το Δάσκαλό τους. Είναι όμως εύκολη υπόθεση να αγαπήσεις και να σεβαστείς το Δάσκαλο, το μύστη και θεραπευτή του οποίου τα «θαύματα» πραγματοποιήθηκαν επί επτά δεκαετίες του 20ου αιώνα.

Η ζωή του είναι αυτή ενός θεραπευτή και η διδασκαλία του, δηλ. αυτή των Ερευνητών της Αλήθειας, άρχισε το 1919 στην Κύπρο όταν ο νεαρός Στυλιανός σε ηλικία των μόλις επτά ετών ήταν ήδη σε θέση να ταξιδεύει συνειδητά στους κόσμους υψηλότερων διαστάσεων. Ήτα ν επίσης σε θέση να ομιλεί τις γλώσσες των παρελθόντων ζών του και να επικοινωνεί συνειδητά με οντότητες από τους άλλους κόσμους που τον καθοδηγούσαν εδώ και αιώνες. Τις οντότητες αυτές τις αποκαλούσε αδερφούς-οδηγούς.

Οι γονείς του τα γνώριζαν αυτά, πίστευαν στις ικανότητές του αλλά τον παρότρυναν να μην τις αποκαλύπτει σε άλλους. Από την αρχή της ενσάρκωσής του ο Στυλιανός Αττεσλής γνώριζε το ποιος ήταν και τον σκοπό αυτής του της ενσάρκωσης. Αυτό όμως που δε γνώριζε ο μικρός Στυλιανός ήταν το γεγονός ότι οι άλλοι άνθρωποι γύρω του δεν ήταν σαν εκείνον. Νόμιζε πως οι πάντες μπορούσαν να επικοινωνούν με οντότητες από το υπερπέραν. Σύντομα ο μικρός Στυλιανός θα συνειδητοποιήσει πως είναι ένα ξεχωριστό παιδί. Κάποια μέρα στο δημοτικό ο δάσκαλος της αριθμητικής τον σήκωσε στο πίνακα για να λύσει ένα δύσκολο πρόβλημα. Δυστυχώς ο μικρός Στυλιανός δεν είχε προετοιμαστεί καθόλου και παραδέχτηκε ανοιχτά πως ήταν αδιάβαστος. Παρ' όλα αυτά ο δάσκαλος της αριθμητικής επέμενε να έρθει στο πίνακα και να προσπαθήσει. Ο μικρός Στυλιανός πήγε λοιπόν στον πίνακα μη έχοντας ιδέα του πως να λύσει το πρόβλημα αυτό. Ο δάσκαλος εκφώνησε το πρόβλημα με δυνατή φωνή και ο μικρός Στυλιανός το έλυσε στο πίνακα. Αργότερα ο ίδιος θα πει: «Ένοιωσα κοντά μου έναν εκ των αδερφών-οδηγών και φίλων, έναν δομινικανό μοναχό τον οποίο γνωρίζω εδώ και πολλούς αιώνες. Μου είπε: «Δώσε μου το χέρι σου, μαζί θα το λύσουμε το πρόβλημα αυτό»». Ο μικρός Στυλιανός πήρε την κιμωλία στο χέρι και ο αόρατος οδηγός ανέλαβε τον έλεγχο του χεριού και έγραψε τη λύση στο πίνακα. Ο δάσκαλος της αριθμητικής έμεινε έκπληκτος και τον ρώτησε: «Γιατί μου είπες πως είσαι αδιάβαστος;» Ο Στυλιανός απάντησε: «Κύριε, δεν ήμουν εγώ αυτός που έλυσε το πρόβλημα». Ο δάσκαλος: «Ε τότε, ποιος το έλυσε;». «Ήταν ο πάτερ Δομήνικος, ο δομινικανός μοναχός που στέκεται δίπλα μου. Εκείνος πήρε το χέρι μου και έλυσε το πρόβλημα» απάντησε ο μικρός Στυλιανός. Ο δάσκαλος εξοργισμένος είπε: «Εγώ δε βλέπω κανένα δομινικανό μοναχό. Στυλιανέ, μας κοροϊδεύεις τώρα;». Ο δάσκαλος της αριθμητικής κατέβασε τον Στυλιανό στο γραφείο του διευθυντή του οποίου και εξήγησε τι είχε συμβεί και τον άφησε εκεί. Για καλή του τύχη, όπως αποδείχτηκε αργότερα, ο διευθυντής του δημοτικού

εξασκούσε πνευματισμό στα κρυφά. Τον καιρό εκείνο η ενασχόληση με το πνευματισμό απαγορευόταν από την επίσημη εκκλησία της Κύπρου. Όταν ο διευθυντής εξέτασε το γραφτό του μικρού Στυλιανού στο πίνακα δε του έμοιαζε με τη γραφή ενός επτάχρονου και έτσι πήρε τον μικρό Στυλιανό στα σοβαρά. Την επόμενη Τετάρτη το απόγευμα το δημοτικό δε θα λειτουργούσε και έτσι ο διευθυντής κανόνισε να έρθει ο Στυλιανός με το πατέρα του στο γραφείο του σχολείου. Όταν έφτασαν στο γραφείο ο Στυλιανός αντίκρισε δυο «παχουλούς» κυρίους, ένα καθηγητή μαθηματικών και ένα καθηγητή λατινικών να τον περιμένουν. Οι δύο αυτοί κύριοι ήθελαν να μάθουν περισσότερα σχετικά με τον επτάχρονο σοφό και τους αόρατους βοηθούς του. Κατ' αρχάς του δώσανε να λύσει ένα πρόβλημα αριθμητικής που ήταν πέρα του επιπέδου ενός επτάχρονου. Έπειτα του έδωσαν να λύσει ένα πρόβλημα στην άλγεβρα, μετά τετραγωνικές ρίζες και λογάριθμους. Κάθε φορά ο πατήρ Δομήνικος καθοδηγούσε το χέρι του μικρού Στυλιανού και έλυνε τα προβλήματα χωρίς κανένα σφάλμα. Ύστερα του ζήτησαν να μεταφράσει κάποιες σειρές από τα έργα του Οβίδιου (43 π.Χ. – 17 μ.Χ.), ενός ρωμαίου ποιητή του οποίου οι αφηγηματικές και γλωσσικές ικανότητες είναι μοναδικές. Ο καθηγητής των λατινικών ζήτησε από το Στυλιανό να διαβάσει μερικές σειρές στα λατινικά και μετά να τις μεταφράσει και να τις γράψει στα Ελληνικά. «Βεβαίως, θέλετε να τα γράψω στη δημοτική ή στην καθαρεύουσα;», ρώτησε ο Στυλιανός. Οι καθηγητές αλληλοκοιτάχτηκαν και του απάντησαν: «Και τις δύο». Ο μικρός Στυλιανός αυτοσυγκεντρώθηκε και υπό την καθοδήγηση του πατήρ Δομήνικου μετέφρασε δύο ολόκληρες σελίδες. Οι καθηγητές δεν μπορούσαν να πιστέψουν τι έβλεπαν τα μάτια τους και συνέχισαν να τον εξετάζουν ζητώντας του να κάνει διερμηνεία καθώς ο καθηγητής των λατινικών θα διάβαζε δυνατά από μια λατινική Βίβλο. Ο μικρός Στυλιανός αυτοσυγκεντρώθηκε και όχι μόνο έκανε μια άψογη διερμηνεία αλλά διόρθωσε ένα λάθος που έκανε ο καθηγητής, η προφορά του οποίου δεν ήταν η καλύτερη. Ύστερα ο Στυλιανός σε απόλυτο συντονισμό με τον πατήρ Δομήνικο άρχισε να διαβάζει το λατινικό ευαγγέλιο με τη σωστή προφορά. Ο καθηγητής των λατινικών είχε ενθουσιαστεί τόσο πολύ με το μικρό που τον αγκάλιασε και φίλησε. Όμως, όπως και στα περισσότερα επτάχρονα δε του άρεσε αυτό και αποτραβήχτηκε. Θα ήταν λάθος να υποθέσουμε πως ο Στυλιανός Αττεσλής λειτουργούσε απλά ως «ενδιάμεσο» για μια οντότητα από το υπερπέραν ονόματι πάτερ Δομήνικος.

Ο Δάσκαλος δεν ήταν ενδιάμεσο και ούτε έκρινε σωστό να ανοίγεται κανείς σε άγνωστες οντότητες ή σε άγνωστες «ενέργειες» ως μέντιουμ και να τους επιτρέπει να εκφραστούν μέσω αυτού. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να αποδειχτεί επικίνδυνο και να οδηγήσει σε σκοτεινά μονοπάτια. Όταν ο Δάσκαλοςμίλαγε για συντονισμό εννοούσε το «συνκραδασμό» του με τον οδηγό-φίλο του, όπου οτιδήποτε γινόταν με το χέρι του ή όταν επικοινωνούσε μαζί του η γνώση αυτή αμέσως του γινόταν οικεία. Φαντάσου τι θα συμβεί όταν ενώσεις τις φλόγες δύο κεριών. Το φως θα γίνει πιο έντονο και οι δύο φλόγες θα ενοποιηθούν σε μια. Όταν απομακρυνθούν τα

δυο κεριά θα ξαναδούμε δύο ξεχωριστές φλόγες. Ο Δάσκαλος έλεγε πως η εξέλιξη της ικανότητας του συντονισμού, που υπάρχει άδηλη μέσα μας, μπορεί να μας οδηγήσει σε συντονισμό και να οικειοποιηθούμε γνώση απευθείας σχετικά με κάποιον ή κάτι. Η γνώση προερχόμενη από συντονισμό αποκτείται πολύ πιο γρήγορα απ' ότι η γνώση από συμβατικές σπουδές. Σπουδές πολλών ετών μπορούν λοιπόν να αποκτηθούν στιγμιαία μέσω του συντονισμού. Την επόμενη μέρα αφού ο Δάσκαλος είχε υποβληθεί σε εξετάσεις συνέβη ένα ατύχημα. Ένα παιδάκι από το σχολείο έτρεχε, έπεσε σε ένα λάκκο, χτύπησε άσχημα στο γόνατο και αιμορροούσε ασταμάτητα. Κάποιοι δάσκαλοι έφεραν το παιδάκι στο γραφείο του διευθυντή όπου τι στιγμή εκείνη βρισκόταν και ο Δάσκαλος. Ο πατήρ Δομίνικος είπε στο Δάσκαλο να ζητήσει νερό για να καθαριστεί το γόνατο του παιδιού από το αίμα και τα χρώματα. Ο Δάσκαλος καθάρισε το γόνατο, η αιμορραγία όμως συνεχιζόταν.

Ο διευθυντής είχε φωνάξει τον γιατρό της γειτονιάς, ο οποίος τύχαινε να είναι ξάδερφος της μητέρας του Δάσκαλου και γνώριζε πολλά για τις ικανότητες του Δάσκαλου. Όταν έφτασε στο γραφείο του διευθυντή και είδε τον Δάσκαλο να καθαρίζει την πληγή είπε στο διευθυντή να επιτρέψει στο μικρό Στυλιανό να συνεχίσει αυτό που κάνει. Την στιγμή εκείνη ο πατήρ Δομίνικος είπε στο Δάσκαλο: «Ας τον θεραπεύσουμε τώρα» και τον καθοδήγησε λέγοντάς του να γονατίσει και να ακουμπήσει τα δύο του χέρια στο γόνατο του παιδιού. «Οραματίσου το γόνατο σε υγιή κατάσταση, χάιδεψέ το, δεσ το σε καλή υγεία και τώρα απομάκρυνε τα χέρια σου», ήταν η καθοδήγηση του πατήρ Δομίνικου. Ο Δάσκαλος έκανε όπως του είχε ειπωθεί και όταν απομάκρυνε τα χέρια του δεν υπήρχε πια ούτε αίμα ούτε πληγή στο γόνατο του παιδιού, ο μικρός μαθητής είχε θεραπευτεί εντελώς! Όταν ο γιατρός είδε την πληγή εντελώς θεραπευμένη ανέφερε τη σχέση του με το Δάσκαλο και είπε: «Είμαστε συνηθισμένοι σε τέτοια». Εκμεταλλευόμενος την μεγάλη ευκαιρία που παρουσιάστηκε μπροστά του ως μύστης-παιδί-θεραπευτής ο διευθυντής κανόνισε με το πατέρα του Δάσκαλου να έρχεται ο μικρός στο σπίτι του διευθυντή τις Παρασκευές το απόγευμα. Την επόμενη Παρασκευή όταν ο Δάσκαλος έφτασε στο σπίτι του διευθυντή μπήκε σε ένα μεγάλο δωμάτιο όπου αντίκρισε 25 πνευματικούς αναζητητές, πρόθυμους να γνωρίσουν αυτό το ξεχωριστό παιδί και τους αόρατους οδηγούς του. Ζήτησαν από το Δάσκαλο - τον οποίο τον προσφώνούσαν με το χαϊδευτικό Λάκη - αν γινόταν να θέσουν στον πατήρ Δομίνικο και στους άλλους οδηγούς κάποιες συγκεκριμένες φιλοσοφικές ερωτήσεις. Ο Δάσκαλος δέχτηκε. Άρχισαν λοιπόν να θέτουν ερωτήσεις και να καταγράφουν τις απαντήσεις του Δασκάλου. Μετά άρχισαν να θέτουν ερωτήσεις σε διάφορες γλώσσες και ο Δάσκαλος τους απαντούσε με τέλεια προφορά στην ίδια γλώσσα που του τις έθεταν. Οι παρευρισκόμενοι είχαν εντυπωσιαστεί. Αναρωτιόντουσαν πως ένα παιδί επτά ετών μπορούσε να απαντήσει σε αυτά τα δύσκολα φιλοσοφικά ερωτήματα και πως τα είχε καταφέρει να μάθει τόσες ξένες γλώσσες σε αυτή τη μικρή ηλικία. Αυτές οι συναντήσεις συνεχίστηκαν επί τρεις εβδομάδες έως ότου ο πατήρ Δομίνικος και ένας άλλος οδηγός ο πατήρ Γιοχανάν είπαν στο Δάσκαλο πως οι συναντήσεις αυτές

δε μπορούσαν να συνεχιστούν έτσι απλά. Ο Δάσκαλος ήταν σε συνεχή συνειδητή επικοινωνία με τον Ιωάννη τον Ευαγγελιστή, τον άορατο μέντορά του εδώ και σχεδόν 2000 έτη. Ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής είπε πως αν ο διευθυντής και οι φίλοι του ήθελαν να συνεχίσουν θα πρέπει πρώτα να δώσουν τις επτά υποσχέσεις. Ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής καθοδηγώντας το χέρι του Δάσκαλου κατέγραψε τις επτά υποσχέσεις οι οποίες χρησιμοποιούνται ακόμη και σήμερα από τους μαθητές του Δασκάλου και τους μαθητές αυτών ακριβώς έτσι όπως του είχαν καταγραφεί. Οι επτά υποσχέσεις δεν είναι όρκοι σε κάποιο θεό, οργάνωση ή πρόσωπο. Πρόκειται απλά για υποσχέσεις που δίνει το άτομο στον εαυτό του όπου υπόσχεται να προσπαθεί να ζει για πάντα σύμφωνα με αυτές στη σκέψη, στο λόγο και στη πράξη. Την επόμενη Παρασκευή ο Δάσκαλος ανακοίνωσε τους όρους της συνέχισης των συναντήσεων αυτών, επέδωσε τις επτά υποσχέσεις και παρακάλεσε τους παρευρισκόμενους να δώσουν αυτές τις υποσχέσεις πριν εισέλθουν στο μακρύ αυτό μονοπάτι. Ο διευθυντής διάβασε τις υποσχέσεις δυνατά και οι άλλοι αναζητητές όρθιοι και κρατώντας το χέρι στη καρδιά μνήθηκαν από το μικρό Δάσκαλο. Ο Δάσκαλος κάθισε στην καρέκλα όπου τα ποδαράκια του δεν έφταναν το πάτωμα και συνέχιζε να διδάσκει το κατά τα άλλα μορφομένο του ακροατήριο. Έτσι άρχισε το 1919 στην Κύπρο το έργο της διδασκαλίας και της θεραπείας από έναν μόλις επτάχρονο μύστη. Κατά τη διάρκεια των επόμενων εβδομήντα ετών ο Δάσκαλος ίδρυσε ανά τον κόσμο 100 ανεξάρτητους κύκλους μελέτης. Πολλές χιλιάδες μαθητών προσχώρησαν στους κύκλους αυτούς και έζησαν την εμπειρία της προσωπικής πνευματικής αφύπνισης και των εντυπωσιακών θεραπειών.

Οι συμβατικά αποκαλούμενες «ανίατες ασθένειες» όπως μορφές καρκίνου ξαφνικά και ως «εκ του θαύματος» εξαφανίστηκαν με τη παρουσία του Δάσκαλου. Οι εντυπωσιακές θεραπευτικές ικανότητες του Δασκάλου επέτρεψαν σε παράλυτους και ανίκανους να περπατήσουν ξανά. Ο Δάσκαλος δεν θεράπευε μόνο φυσικό πόνο αλλά και αυτούς των οποίων οι καρδιές είχαν συναισθηματικό πόνο. Και αυτοί που περπατούν σε νοητικό σκότος, στην άρνηση και στη σύγχυση τους απομάκρυνε από τις σκιές και τους οδηγούσε στο φως. Η προθυμία αλλά και η ικανότητα του Δάσκαλου να διδάσκει προσέλκυσαν πολλούς ανθρώπους, τους οποίους ανάλογα με το επίπεδο συνειδητότητάς τους κατάτασσε σε διαφορετικούς κύκλους: τον εξωτερικό κύκλο, τον εσωτερικό κύκλο, τον εσώτερο κύκλο και τον εσώτατο κύκλο. Τους σοβαρούς ερευνητές, αυτούς δηλαδή που έθεταν την πνευματική ενασχόληση σαν κύριο στόχο, τους δίδασκε προχωρημένες μεθόδους και ασκήσεις των οποίων το αποτέλεσμα ήταν μεταξύ άλλων εξωσωματικές εμπειρίες και θεραπεία εξ' αποστάσεως.

Ο Δάσκαλος μας έδωσε τα «Χρυσά Κλειδιά» του βασιλείου των ουρανών και μας δίδαξε τους τρόπους να τα χρησιμοποιήσουμε. Στη συνέχεια ο Δάσκαλος εργάστηκε 40 χρόνια ως δημόσιος υπάλληλος στο τυπογραφείο του κράτους της Κύπρου και παράλληλα ζωγράφιζε και πούλαγε τα έργα του σε τιμές κόστους των εξόδων (τελάρο + μπογιές), δηλ. σε πολύ χαμηλές τιμές. Ο κόσμος τα αγόραζε διότι αυτά

λειτουργούσαν ως φυλαχτά και είχαν πολύ καλή επιρροή σε παιδιά με ανίατες παθήσεις. Διάσημος έγινε όταν είχε πια πάρει τη σύνταξή του κυρίως από τα βιβλία του Κυριάκου Μαρκίδη. Ο ίδιος πάντα συμβούλευε τους μαθητές του που ήταν κυκλάρχες να εργάζονται κανονικά στις κύριες δουλείες τους και να λειτουργούν ως κυκλάρχες και θεραπευτές χωρίς αμοιβή, το πολύ να παίρνουν προαιρετικά κάποια χρήματα που να καλύπτουν τα έξοδα μετακίνησης, αλλά σε καμία περίπτωση να μη δέχονται χρήματα ή άλλα δώρα. Το 1919 λοιπόν ο επτάχρονος Δάσκαλος ιδρύει τους Κύκλους της Αλήθειας για τη μελέτη του συστήματος της Έρευνας της Αλήθειας, οι οποίοι συνεχίζουν να υπάρχουν ακόμη και σήμερα. Κάθε κύκλος Έρευνας της Αλήθειας καθοδηγείται από έναν προχωρημένο αδερφό ή αδερφή. Κάθε κύκλος είναι ανεξάρτητος από τους άλλους κύκλους, πράγμα που σημαίνει πως ο οδηγός και τα μέλη ενός κύκλου δεν εμπλέκονται με τη δουλειά που γίνεται από κάποιον άλλο οδηγό και άλλα μέλη σε κάποιον άλλο κύκλο. Ο κάθε κύκλος έχει πρόσβαση στη συνολική διδασκαλία, αν και υπάρχει αρκετό υλικό για μαθήματα και βιβλία για εκατό χρόνια, όπως συχνά έλεγε ο Δάσκαλος.

Η διδασκαλία του Συστήματος της Έρευνας της Αλήθειας είναι μια ολοκληρωμένη διδασκαλία. Ως ερευνητές δεν χρειαζόμαστε περισσότερη γνώση αλλά αυτό που χρειαζόμαστε είναι ειλικρινή προσπάθεια να ερευνήσουμε της Αλήθεια απευθείας. Να ανακαλύψουμε την Αλήθεια σχετικά με το τι και ποιό είμαστε και να απελευθερωθούμε από τον πόνο και τις ψευδαισθήσεις που προέρχονται από τον εγωισμό. Κατά τη διάρκεια της ζωής του ο Δάσκαλος καθοδηγούσε ο ίδιος τους κύκλους του και θεωρούσε τον αυτό του ως μέλος κάθε κύκλου. «Μετά το θάνατό μου θα συνεχίσω να καθοδηγώ τους κύκλους... δεν υπάρχει ανάγκη κάποιου αρχηγού ή διεθυντή», έλεγε ο Δάσκαλος. Κάθε επίσημος προχωρημένος αδερφός ή αδερφή που ηγείται κάποιου κύκλου αντιπροσωπεύει το Δάσκαλο ως οδηγός. Αναλόγως ο Δάσκαλος αντιπροσωπεύει τις διδασκαλίες υψηλότερων οντοτήτων με τις οποίες βρίσκεται σε επαφή. Οι οντότητες αυτές δεν είναι απλά προχωρημένες ενσάρκωμένες οντότητες αλλά είναι επίσης γνωστές με τις αραμαϊκές του ονομασίες έτσι όπως χρησιμοποιήθηκαν από τον Ιησού ως “Ben Allaha” (Υιοί του Θεού) και “Ben Aur” (Υιοί του Φωτός). Στα εβραϊκά ονομάζονται “Elohim” (Θεία Πολλαπλότητα) – δηλ. Θεοί μέσα στον Απόλυτο Είναι. Κάποιες από αυτές τις οντότητες εκφράζονται ως Αρχάγγελοι σε όλες τις γνωστές και άγνωστες Αρχαγγελικές Τάξεις. Τα αναρίθμητα αυτά πνεύματα – οντότητες δεν γεννήθηκαν και δεν θα πεθάνουν ποτέ, είναι αιώνια. Ο Δάσκαλος μας σύστησε σε αυτές τις οντότητες και μας δίδαξε πώς να έρθουμε σε επαφή μαζί τους. Όταν βλέπουν τον άνθρωπο που προσπαθεί σοβαρά να εξελίσσεται αυτές τον δέχονται με χαρά και είναι πρόθυμες να του αποκαλύψουν μεγάλες σοφίες. Η Θεία τους Σοφία είναι τόσο μεγάλη εν σχέση με την ανθρώπινη όσο αυτή ενός σπουδαίου επιστήμονα με αυτή ενός μικρού παιδιού. Προφανώς ο Στυλιανός Αττεσλής ήταν μια εξαιρετικά προχωρημένη οντότητα για να αναπτύξει μια τέτοια ολοκληρωμένη θεωρία η οποία έχει γίνει αποδεκτή με αγάπη και ελλοχεύει στις καρδιές των ανθρώπων ακόμη και σήμερα.

Αυτό όμως που είναι πραγματικά σημαντικό στο Σύστημα της Έρευνας της Αλήθειας δεν είναι η προσωπικότητα του Δάσκαλου ή του όποιου οδηγού. Συστήματα που βασίζονται σε προσωπικότητες μπορούν να γίνουν πολύ επικίνδυνα τόσο για τα μέλη των ομάδων όσο και για τους ίδιους τους χαρισματικούς τους ηγέτες. Αυτό που είναι πραγματικά σημαντικό είναι η ίδια η διδασκαλία που μεταδίδεται από τους αδερφό και αδερφή οδηγούς. Οι αδερφοί και οι αδερφές οδηγοί των Κύκλων της Έρευνας της Αλήθειας δεν δέχονται επαίνους, θαυμασμό ή χρήματα για τη δουλειά τους. Δεν περιμένουν ούτε αποδέχονται μεγαλύτερο σεβασμό από αυτόν που τους δίδουν τα μέλη των κύκλων τους. Ο σκοπός των κύκλων δεν είναι τόσο η διάδοση της αλήθειας αλλά να βοηθηθούν οι ενδιαφερόμενοι να κατανοήσουν την Αλήθεια ολοκληρωτικά. Θα μπορούσαμε να ταξιδέψουμε στο παρελθόν και να ισχυριστούμε πως η Έρευνα της Αλήθειας άρχισε τη στιγμή εκείνη όταν ο πρωτόγονος άνθρωπος άρχισε να αναρωτιέται: Που είμαι; Ποιος είμαι; Ποιος είναι ο σκοπός μου; Η Έρευνα της Αλήθειας δεν είναι κάτι αποκλειστικό των μελών των κύκλων της Έρευνας της Αλήθειας. Η Έρευνα της Αλήθειας είναι πρόκληση και καθήκον κάθε ανθρώπου. Η διδασκαλία του Συστήματος της Έρευνας της Αλήθειας δεν πρέπει να ακολουθείται τυφλά χωρίς μελέτη. Η θεωρία αυτή είναι η καθαρή αντανάκλαση της Αλήθειας, της φύσης της πραγματικότητας και της ψυχής μας. Η αλήθεια που εμπεριέχεται στα μαθήματα πρέπει να ερευνείται σοβαρά και να μετατρέπεται σε εμπειρία από τον καθένα μας. Η πραγματική αλήθεια δεν είναι κάτι που θα πάρουμε από έξω. Η πραγματική αλήθεια είναι ήδη μέσα μας στη Θεία μας φύση. Οι σοφοί και αγαπημένοι μας οδηγοί υπάρχουν για να βοηθήσουν αυτούς που ενδιαφέρονται να μάθουν πώς να ερευνήσουν και να ανακαλύψουν τη Αλήθεια μέσα τους. Δεν θα αναλάβουν να εργαστούν για το κάθε μέλος, ο ρόλος τους είναι να επιδείξουν τη κατεύθυνση που πρέπει να ακολουθήσουν οι υποψήφιοι για να εξελιχθούν πνευματικά.